

Idylle.

voortgedragen uit de verte op het streevend suizen van het nauw-hoorbaar weven van een wind-zucht. Het anders helder-kleuren van de boomen en van de huizen-daken aan de overzij, stond schemer-tintend achter het hette-trillend grijzen van de lucht, die in een wijde koepeling van zuiver-diepe blauwheid spande, hoog-welvend in het stille zilveren van de zon. Ver op het langzaam, gelijkmatig deinen van het groenend-grijze, blauw-doortinte water, gleden de scheepjes met de zon-gelichte zeilen luidloos voort, het donker pluimen van de donzen rook, die uit de zwarte strakheid van een stoomboot-schoorsteen dichte, losde in een lang-gerekte dunheid teêr-wolkend uiteen, een smalle schaduw lijnend op het blanke achter-schuimen van de golven, die hoekig splijtend trokken langs het gladde water-vlak. De stilte dreef beweegloos op de wijde ruimte, zacht even doorgeduisterd van het schorrend klage-fluiten van een boot, of kort gehelderd door het over luiden van de kinderstemmen achter in de straat, waarna het zwijgen van de uren weêr in tragen voortgang vloeiende. Dan, als de zon-glans lager naar het Westen kleurde, een rood-oranje gloeiing vlamvend in de lucht, waarlangs de dunne wolk-brokjes beweegloos met hun teêr-getinte randen eindeloos-geheimend staarden en zacht het tooverlichten van den hemel ijl vervloeiende naar het dieper blauw, waarin de sterren met een rustig tinkelen hun weeken goud-schijn weefden, dan was het of zij langzaam waakte uit een verre droom en of zij vreemd het werkelijk bestaan weêr voor haar oogen op zag komen. Dan was de mooie dag weêr heen, het menschen-volle leven in het warm-matte duister van de straten achter haar, luidde in onduidelijk klanken naar haar over en zij stond zuchtend op, met moeite scheidend van de stille plek, die eenzaam terug-bleef in het nachte-kleurend spreiden van den maan-glans.

En andere zomer-dagen kwamen voor haar op, waarin de zon-gedekte lucht een mattend-ompe loomheid stilde naar omlaag en van de lage wolken een weeke nevel floersde, die alles zwijgender beweegloos schimde in het mistig grijzen van den horizont en alle luiden doffer dompen deed, als in de vaagheid van een nauw-herinnerend visioen. Dan

zat zij heel den middag, als haar huishouden was afgedaan, te soezen naar de stilte, die nog roerlooser dan anders op het water stond. Haar werk lag beweegloos onder de peinzing van haar saam-gevouwen handen in haar schoot, geleidelijk vergat zij, dat dicht achter haar de stad was en zij voelde of zij eenzaam en alleen, ver buiten menschen-omgang en het drukkend-grauw versomberen van de straten in een armen-buurt leefde. En zij illusiede haar verder leven voor haar oogen, haar dagen door te brengen in de buiten-stilte ver van de stad, een rustig-klein bestaan, dat tot haar dood hetzelfde zou blijven, naast hem van wien zij hield en die van haar zou houden tot het eind, een zacht-gelijke vloeiing van de jaren, zonder het schokkend, jachtend vechten om hun brood, als zij altijd rondom zich had gevoeld van hen, die in de onverschilligheid der menschen-volte van de armoê-straten geboren werden en er, zonder wisseling van ook maar één kleine vreugd, in bleven tobben tot hun snel-vergeten heen-gaan voor altijd. Dan was haar waken ruw, wanneer zij, als haar vader t'huis kwam, geroepen werd en plotseling het werkelijke van haar leven voor haar op-stond. Maar toch, wanneer zij 's avonds vóór zij slapen ging, nog wakker lag te soezen in haar bed, bracht altijd het visioen der door-gedroomde uren van den middag haar een groot geluk, waarop zij dagen lang kon teeren, als zij t'huis moest blijven door haar werk of als het slechte weêr belette, dat zij s'middags uit kon gaan.

En herfst-dagen, mooi en van een gouden stilte als dien dag, had zij er door-geleefd, zacht-lichte uren, die een droef geluk van weemoed snikten in haar voelen, die uren, die zij nooit vergeten zou en die haar in de somber-trieste dagen van den winter troostten, wanneer de lichteloze dag-schijn treurde van de lucht en eindeloos de regen van de wolken mistte.

Er was een zachte weemoed over haar gekomen door het voelen, dat zij naar het werkelijke leven werd gedwongen, dat dreigde uit de wijde onbekendheid van de groote stad, die achter haar in zondag-stilte met onduidelijk, zacht-nevelend geluiden voort-